

## Arrest

nr. 233 468 van 3 maart 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 mei 2011 dient de verzoekende partij bij de diplomatieke post te Casablanca (Marokko) een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Op 5 juli 2011 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.2 Op 8 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 mei 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 1 maart 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 juli 2018 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4 Op 16 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder N. M.

1.5 Op 8 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 18 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2019 werd ingediend door:*

*Naam: R(…)*

*Voorna(a)m(en): A(…)*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: (…)*

*Geboorteplaats: (…)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)*

*om de volgende reden geweigerd:*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 16.04.2019 gezinshereniging aan met zijn moeder M(…) N(…) (RR 5(…)), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’*

*Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’*

*Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:*

*- Arbeidsovereenkomst CBVA ‘(…)’ dd. 1.08.2012 met bijhorende loonfiches (november 2018 – maart 2019) op naam van de referentiepersoon*

*- Huurovereenkomst CVBA (…) Sociale Huisvestingmaatschappij dd. 1.03.2012 met bijhorend bijvoegsel dd. 27.06.2014*

*- Attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2018 dd. 21.12.2018 n°51724/2018 : dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten*

worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Overzichtlijst Goffin Change periode 7.09.2010 – 2.12.2011 waaruit blijkt dat de referentiepersoon 9 maal geld heeft opgestuurd naar betrokkene in deze periode. Er worden geen bewijzen voorgelegd waaruit moet blijken dat zij na deze periode betrokkene ook nog financieel steunde.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, en er niet werd aangetoond dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.04.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de “foute motivatie” aan, en de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° en 40ter van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“A. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze bewezen dat hij onvermogend was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar BELGIË, niet voldoende heeft bewezen dat hij ten laste was van de referentiepersoon en dat deze laatste en hemzelf niet ten laste zouden zijn van de Belgische Staat

De motivatie van tegenpartij is volledig fout;

Verzoeker heeft de arbeidsovereenkomst alsmede 5 loonfiches van de referentiepersoon neergelegd waaruit duidelijk blijkt dat zij niet ten laste was van de Belgische Staat (trouwens tegenpartij erkent dit in de bestreden beslissing!);

Ook heeft hij een attest van het OCMW neergelegd waaruit duidelijk blijft dat hij geen financiën steun ontvangt;

Verzoeker is in 2012 BELGIË binnengekomen en sindsdien heeft hij het land nooit meer verlaten;

Zijn moeder stortte regelmatig geld naar zijn zoon in de jaren 2010 tot december 2011 (9 stortingen) maar nadien niets meer omdat hij dan in BELGIË sinds 2012 verblijft;

Hij woont sinds 2012 bij zijn moeder in;

Verzoeker heeft tal van documenten op de gemeente neergelegd die voldoende zijn staat van behoefte bewijzen;

Het enige wat door tegenpartij betwist wordt in zijn attest van revenu global imposé au titre de l'année 2018;

*Dit attest werd wel door verzoeker aangevraagd maar omdat hij in BELGIË verblijft is een derde dit document gaan afhalen wat met andere woorden betekent dat hij persoonlijk geen verklaring heeft afgelegd maar dat dit document opgesteld werd na verificatie door de betrokkene diensten!*

*Moest tegenpartij zeker van zijn stuk zijn dat had verzoeker een weigering ontvangen met bevel om het grondgebied te verlaten wat in casu niet het geval is"*

2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen zou hebben geschonden. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij en haar verwijzing naar de "*foute motivatie*" blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"*

Het voormelde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 april 2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische moeder N. M. Op 8 oktober 2019 werd deze aanvraag door de gemachtigde geweigerd, door middel van een bijlage 20.

De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing op het feit dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dat “*meerderjarige kinderen*” slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien “*en dat*” die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat. Hieruit besluit de gemachtigde dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de invulling die de gemachtigde aan het begrip ‘ten laste’ geeft, op zich niet betwist. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij niet onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, § 2 *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou vallen. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden dan ook vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidsstoezicht.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot de geldstortingen van de referentiepersoon en met betrekking tot de “*attestation du revenu global imposé au titre de l’année 2018*” van 26 december 2018. De Raad merkt hierbij op dat de bestreden beslissing weliswaar verkeerdelijk stelt dat het attest van 21 december 2018 dateert, maar het vermelde opschrift en referentienummer beantwoorden wel degelijk aan de inhoud van het attest van 26 december 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt.

Met betrekking tot het voormelde attest van 26 december 2018 stelt de gemachtigde vast dat het werd opgesteld op basis van een verklaring van de verzoekende partij en dat dit attest dan ook beschouwd wordt als een verklaring op eer. Hij concludeert dat dit attest niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van de verzoekende partij, aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken.

De verzoekende partij stelt dat dit attest wel door haar werd aangevraagd, maar dat een derde dit document is gaan afhalen, omdat zij in België verblijft. Volgens haar betekent dit met andere woorden dat zij geen verklaring heeft afgelegd, maar dat dit document werd opgesteld na verificatie door de betrokken dienst.

De Raad wijst echter erop dat het betrokken attest uitdrukkelijk stelt dat het werd afgeleverd op vraag van de betrokkene, gelet op zijn verklaring op eer van 21 december 2018. Dat de verzoekende partij geen verklaring zou hebben afgelegd, wordt dus expliciet tegengesproken door de inhoud van het stuk

zelf. Zij kan dit dan ook niet aannemelijk maken. Daarnaast betwist de verzoekende partij niet dat de inhoud van het attest niet door overige stukken wordt gestaafd. Ten slotte betwist zij op zich niet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. Met haar betoog kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de conclusie van de gemachtigde om het attest van 26 december 2018 niet te aanvaarden als afdoende bewijs van haar onvermogen, onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen zou zijn.

Met betrekking tot de geldstorting wijst de gemachtigde erop dat uit de voorgelegde overzichtslijst blijkt dat de referentiepersoon negen maal geld heeft opgestuurd naar de verzoekende partij in de periode van 7 september 2010 tot 2 december 2011. Hij stelt vast dat geen bewijzen worden voorgelegd waaruit moet blijken dat de referentiepersoon na deze periode de verzoekende partij ook nog financieel steunde.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij slechts bewijzen van geldstorting voor de aangehaalde periode heeft voorgelegd. Zij erkent in haar verzoekschrift zelfs uitdrukkelijk dat haar moeder haar regelmatig geld stortte in de jaren 2010 tot december 2011, maar nadien niets meer, omdat zij sinds 2012 in België zou verblijven en bij haar moeder zou inwonen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich hiermee beperkt tot een loutere bewering. Zij heeft dit in het kader van de aanvraag van 16 april 2019 niet aangevoerd en zij zet tevens niet uiteen op welke manier dit zou moeten blijken uit de door haar in dit kader voorgelegde stukken. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde hieromtrent had kunnen motiveren. Ook kan de verzoekende partij niet voorhouden dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat geen bewijzen werden voorgelegd dat de referentiepersoon haar na deze periode nog financieel steunde.

Bovendien wordt deze bewering zelfs tegengesproken door de stukken die de verzoekende partij wel heeft voorgelegd. In artikel 2 van de huurovereenkomst van 1 maart 2012 die de referentiepersoon afsloot met de sociale huisvestingsmaatschappij wordt uitdrukkelijk gesteld dat de woning alleen duurzaam mag worden betrokken door de huurder en de inwonende minderjarige kinderen. Vervolgens wordt gesteld dat de bewonerssamenstelling van de woning bij de aanvraag van de overeenkomst bestaat uit de referentiepersoon en R. R., die op dat moment 16 jaar was. Er werd daarnaast ook een "bijvoegsel huurovereenkomst" van 27 juni 2014 voorgelegd, waarin wordt vastgesteld dat de voormelde R. R., op dat moment 18 jaar, toetreedt tot de huurovereenkomst. Van de verzoekende partij, A. R., die volgens het verzoekschrift sinds 2012 bij haar moeder zou inwonen, wordt noch in de oorspronkelijk overeenkomst van 1 maart 2012 noch in het bijvoegsel van 27 juni 2014 enige melding gemaakt.

Ook bij haar huidig verzoekschrift legt de verzoekende partij overigens nog steeds geen enkel stuk voor waaruit haar verblijf in België sinds 2012 zou moeten blijken. De Raad wijst er bijkomend nog op dat ook uit de andere stukken in het administratief dossier slechts blijkt dat de verzoekende partij zich voor het eerst kenbaar heeft gemaakt in België door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zij indiende op 8 februari 2013. In deze aanvraag beweert de verzoekende partij dat zij in juli 2010 naar België kwam, maar zij brengt in dit verband geen stukken bij. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 6 mei 2011 vanuit de consulaire post te Casablanca (Marokko) nog een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek aanvroeg, visum dat op 5 juli 2011 werd geweigerd. Naar aanleiding van een politiecontrole op 16 april 2015 verklaarde de verzoekende partij dan weer dat zij al een drietal jaar in België is, maar uit het administratief verslag blijkt dat geen enkel document werd voorgelegd. In haar tweede verblijfsaanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis van 1 maart 2018 stelt de verzoekende partij ten slotte zeer algemeen dat zij "al jaren" in België verblijft, zonder in dit verband enig stuk bij te voegen.

Ten slotte kan de Raad slechts vaststellen dat, zelfs al zou de verzoekende partij zich reeds sinds 2012 in België hebben bevonden en zelfs al had de gemachtigde dit kunnen of moeten weten, zij nog steeds nalaat aan te geven op welke manier zij dan wel zou hebben bewezen door de referentiepersoon financieel te worden gesteund. In de mate dat de verzoekende partij zou wensen voor te houden dat het 'ten laste' zijn louter zou voortvloeien uit het feit dat zij sinds 2012 bij haar moeder inwoont, herhaalt de Raad dat zij dit op geen enkele manier heeft bewezen en dat dit integendeel wordt tegengesproken door de voorgelegde huurovereenkomst met bijvoegsel. Bovendien heeft de gemachtigde in zijn beslissing ook uitdrukkelijk het volgende overwogen: *"Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te*

*worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015)."* Deze overweging heeft weliswaar betrekking op het gedomicilieerd zijn bij de referentiepersoon sinds 16 april 2019, maar wordt door de verzoekende partij op geen enkele manier inhoudelijk betwist. Bijgevolg kan zij geen afbreuk doen aan het oordeel van de gemachtigde dat het ten laste zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de vaststellingen van de gemachtigde dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40ter, § 2, 1° *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zou zijn

De vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen. De vaststelling dat er niet werd aangetoond dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, is dan ook overtuigend geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen het overtuigende motief kan de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aldus niet aantasten. Op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon en met betrekking tot het attest van het OCMW dat de verzoekende partij zou hebben voorgelegd, moet dan ook niet verder worden ingegaan.

Ten slotte voert de verzoekende partij nog aan dat, mocht de gemachtigde zeker zijn geweest van zijn stuk, zij een weigering met bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben ontvangen, wat *in casu* niet het geval is. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij dit onderdeel van haar betoog heeft. Zij maakt immers niet duidelijk op welke manier zij benadeeld zou zijn door het feit dat haar verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, zonder haar tevens het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Bijkomend merkt de Raad op dat zij zich hoe dan ook tot loutere speculatie beperkt en in het geheel niet duidelijk maakt op welke manier het al dan niet opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten relevant is voor de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE